Tradiční podzimní slezina trapsavců se odehrála v předzimním listopadovém termínu na bývalé faře v Těnovicích pod Brdy. „Trampové a příšery aneb horor na faře“, to bylo téma domácího úkolu. Sešla se řada zajímavých dílek, ze kterých alespoň část vám představíme také. Dnešní báseň ukazuje, že „příšera“ může být pojmem velmi relativním a že si pod ní můžeme představit ledasjakou postavu, bohužel i současnou… A horor se může odehrát i při zdánlivě docela nevinné prodeji nemovitosti, o čemže svědčí povídka Nemovitost na prodej.

Krásné čtení

Příšera ze všech nejděsivější…

Sedíme v kruhu
vyznavači ohně
Za zády
všudypřítomné dějiny
temné minulosti stíny
Děsivá příšera
s vyceněnými tesáky
a paňáty rudými od krve
hladově se plíží kolem
V plamenech shořelo
vše špatné a nízké
Vzýváme čistotu
kamarádství a svobodu
Přesto stále znovu
strkáme hlavu do oprátky
snažíme se příšeru
přivolat mezi sebe zpátky
Naočkovaní sérem nedůvěry
příslibem kariéry
udavačstvím
závistí
touhou po moci
Místo pivem
opití rohlíkem
zapíráme své táty

nevěříme archívům
nevěříme na ostnaté dráty
nevěříme na Jáchymov ani Bitíz
nevěříme holocaustům
nevěříme Gulagům
nevěříme právu
nevěříme v Boha
Věříme jen prachům
senzacím bulváru
a ledničce
vrchovatě narvané žrádlem
Varovné světýlko
bludička svědomí
blikavě nás nabádá
Nebuď hajzl!
Zůstaň člověkem!
Zůstaň rovný nesehnutý!
Za zády
vyznavačů ohně
hladově obchází
děsivá příšera
rudá kremelská bestie

Miroslav Miky Marusjak

Nemovitost na prodej

První patro bylo takové trochu zatuchlé. Vlhké. Nevětrané. Cáry pavučin visící z klenutého stropu byly těžké pochytaným prachem. Omítka dávno popraskala a z vychlípených škvír sem tam vykouklo tykadlo. Krovka. Nožička. Otevřené dveře koupelny stlučené kdysi z různě širokých prkýnek lehce povrzávaly. Zašlý kohoutek pouštěl volným pádem těžké kapky do vyrezlého umyvadla. Ve vaně se válelo suché listí z loňského podzimu. Ušmudlaný hadr na háčku dveří působil skoro výsměšně. Okno u stropu mělo křivý rám a rozbitou tabulku. Dva trojúhelníkové střepy se přilepily na okraj vany.
"Kdy se tady naposledy uklízelo?" zeptala se paní Kateřina a nevěřícně zavrtěla hlavou.

"Loni?" zkusil odhadnout tajemník a zády zakryl tmavou skvrnu prosakující vlhkosti. Měla obrys lidského těla. Z určitého úhlu dokonce vystupovaly ze zdi veliké vytřeštěné oči a široce rozevřená ústa.
"To je horror," zasyčela paní Kateřina a černou polobotkou s růžovou sponou odsunula stranou prasklý plastový kbelík. Byl původně jasně červený a kromě růžovočerně oblečené ženy to byla jediná barva na celé chodbě.
"To víte. Problémy s původními majiteli. S církví. S právníky. Výpisy. Převody. Odvolání. Dokazování. Byrokracie. Peníze. Celou složku na to máme." Tajemník se snažil vlichotit. Přičinlivě zamával lejstry, která svíral pod paží, ale nepohnul se ani o krok. Skvrna na zdi odpuzovala případné zájemce o koupi fary a jemu velmi záleželo na názoru nerudné paní Kateřiny. "Pokojíčky vlevo i vpravo jsou suché. Pěkné. Vzdušné. Tady..."
Kateřina se opřela do nejbližších dveří. Mosazná klika jí zůstala v ruce, ale růžovočerných 110 kilogramů se přesto protlačilo dovnitř.
"No vida," vydechla spokojeně. I tady byly pavučiny. Na parapetech oken s osleplými skly se v nánosu prachu válely mrtvolky masařek. Potrhané záclony s neurčitou barvou propouštěly do prostoru pruhy slunečních paprsků. Podlaha z širokých prken byla rýhovaná opotřebením, ale suchá. Staré pohovky srovnané kolem stěn působily dokonce útulně. V místnosti stál kancelářský stůl, dvě židle a v rohu lampa prapodivného tvaru.
"No vida," opakovala potěšeně a ulomenou kliku strčila tajemníkovi do dlaně. "Kdybyste se trochu víc snažil. Takový slušný člověk a nechá svěřenou nemovitost zpustnout až běda."
Tajemníkovi zrudla pleš. Schoval kliku do kapsy a nervózně se ošil. "Tady na patře jsou ještě tři takové místnosti. Další tři jsou dole v přízemí a taky veliká kuchyň."
"Tam už jsem byla," odfrkla Kateřina a rozvázala si růžový šátek. Vycouvala ze dveří, zamračeně si prohlédla flekaté linoleum. Hluboce prošlapané kamenné schody. Olezlé stěny. Plastový kbelík u protější zdi i tajemníka se složkou pod paží.
"Je to sice fara, ale práce je tu jako na kostele. Vysušit stěny. Vyměnit okna. Vyrovnat schody. Zmodernizovat koupelnu. Předělat kuchyň. Řeknu vám, máte štěstí, že už jsem v důchodu. Dcera bydlí v Londýně a nebožtík manžel mě velmi slušně zabezpečil. Slevte třicet tisíc a můžeme si plácnout!"
Tajemník nadskočil, když k němu nečekaně napřáhla masitou dlaň. "Fara je vaše, paní Kateřino," prohlásil slavnostně a kostnatou zpocenou rukou opatrně stiskl podanou pravici. "Jako díky za rychlé a korektní jednání vás ještě upozorním na naši zvláštnost. Obraz, o kterém se říká, že nejde sundat ze stěny. A když se to někdy přece podaří, do rána se vrátí zpátky."
Tajemník ztišil hlas do vtíravého šepotu a volnou rukou ukázal přímo před sebe. Ve stínu nad úzkou nenápadnou skříní uprostřed chodby opravdu visel obraz. Masivní zčernalý rám začínal u stropu a spodní hranou se dotýkal skříně. Paní Kateřina zvědavě postoupila blíž a natáhla krk. "To je nějaká svatá?"
"Nevíme jistě. Ale pověsti říkají, že na obraze je nemanželská dcera třetího těnovického faráře. Zbožná a pracovitá dívka, dokud..." Tajemník si přitáhl růžovočernou důchodkyni blíž k sobě a naklonil se k jejímu uchu. "Dokud v den svých šestnáctých narozenin nespatřila ďábla. Přímo tady. Na faře. Na místě, na kterém právě stojíme. Proto si oběma rukama zakrývá oči."
"To sklo je špinavé a nahoře je tma. Pořádně ji nevidím," postěžovala si paní Kateřina a tajemník úslužně ustoupil stranou. "Postavte se na moje místo. Odtud ji uvidíte celou." Široká záda v černém kabátku hladce přikryla lidský obrys na vlhké zdi. V očekávání lepšího výhledu paní dokonce couvla o krok a tmavá tkanina se dotkla omítky. Slizká průhledná chapadla okamžitě vystřelila a přišpendlila ke stěně její kolena, předloktí, rozměrný pas i uhýbající krk s

dvojitou bradou.

"Jak vidíte, ty oči si zakrývá stále, protože ďábel nikdy neodešel. Zůstal tady. Na faře. V patře. Ve skříni." Tajemník nevzrušeně ukončil monolog. Otevřel dveře skříně a ustoupil stranou ke schodům. Ze složky vytáhl čistý list a za řevu, který svou intenzitou vypaloval lidské obrysy do stěny, si začal dělat poznámky.
1) Uložit ceduli NEMOVITOST NA PRODEJ na rok do sklepa.
2) Zasklít okno v koupelně, aby ten křik náhodou někdo nezaslechl.
3) Za 14 dní posbírat hodinky, náušnice, knoflíky a vše, co zůstane na linoleu.
4) Zmínit se v hospodě, že tu obtloustlou ženu odvezl z Těnovic černý ford Mondeo.
5) Příště nezapomenout špunty do uší.
Tajemník zaklapl složku, seběhl dolů po prošlapaných schodech. Masivním klíčem zamkl vchodové dveře na dva západy a rozhodl se začít bodem číslo čtyři. Dnes si pivo opravdu zasloužil.

Vlasta Aťka Hlavatá